

den i Modfætning til Krumslutningsstraffen, der kan anvendes i 48 Timer, er indskrænket til at anvendes i 36 Timer — det kaldes en stor Formildelse —, og at den kun maa udholdes 12 Timer i Døgnet, men, naar en Mand inddommes f. Ex. i 36 Timer, og denne Straf kun kan paalægges ham 12 Timer i Døgnet, maa han begynde Kl. 6 om Morgenen for at være færdig ved Midnatstid, og blive saaledes ved i 3 Dage itræk. Om dette ikke er en meget håard Straf, vil jeg henstille til de Herrer at bedømme, og at den ikke er mindre ærefrænkende end Krumslutningsstraffen, troer jeg ganske vist, i Særdeleshed da der staaer, at Bedkommende i Felten, hvor der maaskee ikke altid er Leilighed til at erequere Straffen paa et skjult Sted, skal „om muligt“ see at faae et saadant til at udføre den paa, men hvis ikke maa Straffen erequeres offentlig, hvilket altsaa er en Skærpelse i Sammenligning med Krumslutningsstraffen, som aldrig skeer offentlig. Hovedspørgsmaalet er imidlertid, om den foreslaaede Staastraf maa ansees for nødvendig, men det er allerede udtalt fra flere Sider, at dette ikke er Tilfældet, og jeg skal ikke gjentage alle de Grunde, som ere anførte herfor, og som jeg fuldkommen tiltræder. Der er Straffe i Overflødighed, og der kan endog anvendes saa mange Straffe, at en Mand kan blive nedsat i de Meniges anden Klasse, uden at have begaaet en eneste Forseelse, hvorfor han vilde være straffskyldig efter de borgerlige Love. Naar man altsaa har sagt etsteds — jeg veed ikke, om det er i Betænkningen eller under Forhandlingerne i det andet Thing — at en Mand stod som æreløs, naar han var nedsat i de Meniges anden Klasse, troer jeg ikke, dette med Rette kan siges, thi jeg troer ikke, at en Mand kan siges at være æreløs, naar han ikke har begaaet nogen Forseelse, for hvilken han vilde være straffskyldig ifølge de borgerlige Love. — De paaberaabte Grunde for Indførelsen af denne Straf have vi allerede hørt omtale. Den høitærede Krigsminister har udtalt, at det var ham umuligt at affkæffe Krumslutningsstraffen, dersom man ikke satte en anden Straf istedet, som gav de Foresatte Midler ihænde

til at opretholde Disciplinen og Mandstugten. Jeg vil i den Anledning kun sige, at jeg beklager de Foresatte, naar de ikke forstaae at opretholde Disciplinen paa anden Maade end ved at indeslutte Folkene i et Torturkæb, som der er sagt i det andet Thing. Straffen bestaaer jo i, at Manden skal staae opreist med Armene nedad — jeg veed ikke, om han har saamegen Plads, at han kan have Haanden til Hovedet — og naar han i Løbet af et Døgn har staaet saaledes i 12 Timer, kan han uden videre tages ud, gives Tornyster paa Nyggen, forshynes med øvrige Marsch-requister og commanderes til en meget håard Marsch, det er idetmindste ikke i Strid med Lovbestemmelsen. Den høitærede virkelige Krigsminister syntes at blive temmelig ubehagelig berørt ved, at et æret Medlem i det andet Thing kaldte Straffen barbarisk, men ved en saadan Udførelse af den, som jeg nys nævnte, kan jeg rigtignok ikke skjønne rettere, end at den er temmelig barbarisk. Denne Straf har været indført paa Landcadetacademiet, men jeg har ikke nogen Erfaring om den derfra, da det har været efter min Tid. Jeg veed vel, at man har strengere Straffe, f. Ex. den, hvorved den straffede Person ikke har noget Fodfæste. Man kan tænke sig denne Straf udførelse i et omvendt Skilderhuus, med Spidsen nedad, og det maa naturligtvís være meget ubehageligt bestandig at glide med Fødderne og at skulle flytte dem; dette er altsaa en endnu værre Straf, men, fordi man kan nærne noget Være, bliver denne Straf ikke god. — Hvad angaaer den korte Tjenestetid, tilstaaer jeg, at den ikke synes mig at være nogen Hindring for, at man kan dictere en Mand de Straffe, som maatte findes passende, uden at man behøver at frygte for, at han derved vil unddrages den Tid, han nødvendig skal være i Tjenesten, nemlig de 6 Maanedes, i hvilke Uddannelses-tiden skal være, thi Manden maa vide, at, hvis han tilbringer altfor lang Tid i Arrest, saaledes at han ikke kan følge med sine Kammerater i Uddannelse, beholder man ham længere inde i Garnisons-tjeneste. Det synes mig saaledes, at de anførte Grunde ere uden Betydning. — Den paaberaabte Parolfesaling af 31te Mai 1812,